

Arrest

nr. 117 847 van 29 januari 2014
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, op 7 november 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 oktober 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 december 2013 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 27 december 2013.

Gelet op de beschikking van 9 januari 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 januari 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat C. GYSEMBERG loco advocaat S. VAN ROSSEM.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd omdat haar asielrelaas ongeloofwaardig is, en er actueel voor burgers in Nepal geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

De Raad stelt vast dat alle motieven waarop de commissaris-generaal zich baseert om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het relaas duidelijk blijken uit de stukken in het administratief dossier en dat deze motieven deugdelijk zijn. Verzoekster brengt in haar verzoekschrift geen valabele argumenten bij die de desbetreffende vaststellingen weerleggen of er een aannemelijke verklaring voor geven. Zij beperkt zich louter tot het poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van en volharden in eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het uitgebreid uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het formuleren van algemene en allerm minst ernstige beweringen en kritiek, en het op algemene wijze ontkennen, vergoelijken en minimaliseren van enkele van de vaststellingen van de bestreden beslissing.

Zo bekritiseert verzoekster de stelling van de commissaris-generaal dat er doorgedreven identiteitscontroles plaats vinden op de luchthaven in Delhi, zonder evenwel te betwisten dat er stelselmatig individuele identiteitscontroles zijn bij binnenkomst in de Schengenzone. Verzoekster maakt haar beweerde illegale reisweg aldus niet aannemelijk. Bovendien legde verzoekster verschillende en manifest tegenstrijdige verklaringen af aangaande haar directe vluchtaanleiding. Haar huidige uitleg dat het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken beperkt is en het interview op het Commissariaat-generaal uitgebreider en dat dit gegeven hierdoor voor verwarring kan zorgen, kan niet ernstig worden genoemd. Op verzoekster rust immers een persoonlijke verantwoordelijkheid om van bij het begin van de asielprocedure waarheidsgetrouwe informatie te verschaffen over haar asielaanvraag en het is aan haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de asielautoriteiten zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist van verzoekster dat zij zo gedetailleerd, coherent en correct mogelijk informatie geeft over alle facetten van haar identiteit, leefwereld en asielrelaas.

Verzoeksters algemene en allerm minst ernstige uitleg inzake de korte duur van het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaart, noch rechtvaardigt waarom zij thans in haar verzoekschrift opnieuw een andere versie geeft van enkele essentiële elementen in haar relaas, dan de versie die ze hieromtrent het laatst gaf tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal. Zo spreekt ze zich opnieuw tegen aangaande het al dan niet geheim karakter van haar beweerde relatie met R. A., oftewel de aanleiding van haar beweerde vervolgingsproblemen en dus de kern van haar relaas. Immers, waar ze thans oppert dat zij "hun relatie wel degelijk geheim hebben gehouden voor een aantal jaar en dit omdat zij vreesden voor hun families" verklaarde zij in strijd hiermee op het Commissariaat-generaal dat hun relatie nooit geheim was en de ouders van R. A. al snel op de hoogte waren van hun verhouding. Van een geheime relatie was, zo verklaarde ze ten aanzien van de commissaris-generaal, geen sprake.

Ook met betrekking tot het aantal mannen dat haar op 17 februari 2011 zou hebben benaderd en bedreigd, spreekt verzoekster zich opnieuw tegen. Immers, waar ze thans in de uitwerking van haar middelen van verweer laat gelden dat "een vriend van R. haar mee" lokte "naar vier à vijf mannen die haar bedreigden en stelden haar te verkrachten en te zullen vermoorden", gaf ze eerder op het Commissariaat-generaal aan dat ze enkel met twee mannen problemen had, daar waar ze voorheen op de Dienst Vreemdelingenzaken echter had gesproken over in totaal een vijf à zestal personen. Verzoekster spreekt zich omtrent dit aantal ook in haar verzoekschrift zelf tegen. Bij haar feitenuiteenzetting spreekt ze immers slechts van "twee onbekende mannen" die haar bedreigden, terwijl ze nadien in de uiteenzetting van haar middelen melding maakt van een vijf à zestal personen die haar die bewuste dag in februari zouden hebben bedreigd. Van een asielzoeker wordt echter verwacht dat hij/zij van bij de aanvang van en doorheen de gehele asielprocedure coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij/zij van meet af aan de concrete feiten die de aanleiding vormen van zijn/haar vlucht uit zijn/haar land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft. Verzoekster blijft hier echter geheel in gebreke. Ze legt geen enkel attest neer ter staving van eventuele medische problemen en/laat staan van het feit dat zij ten gevolge hiervan soms verward zou zijn en niet in staat om coherente verklaringen af te leggen. Ze maakte overigens tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal op geen enkel moment gewag van haar medische en beweerdelijk soms verwarde toestand, ook en zelfs niet wanneer de commissaris-generaal haar met de verschillende frappante tegenstrijdigheden in haar opeenvolgende verklaringen confronteerde, waardoor deze a posteriori-bewering allerm minst ernstig is. Alle vastgestelde tegenstrijdigheden vinden hun grondslag in het administratief dossier en hebben geen betrekking op details, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot het vertrek uit het land van herkomst.

Met betrekking tot de door verzoekster geschetste situatie van alleenstaande vrouwen in Nepal en de door haar als bijlage aan haar verzoekschrift gevoegde informatie hieromtrent stelt de Raad vast dat verzoekster hier eerder met geen woord over sprak. Ze maakte tijdens haar gehoren op geen enkel

moment ook maar enigszins melding van de problematiek van alleenstaande vrouwen in Nepal, doch kaart deze pas voor het eerst aan in haar verzoekschrift. Haar betoog hieromtrent is dan ook weinig ernstig. Bovendien legde zij, zo stelde de commissaris-generaal terecht vast, tegenstrijdige verklaringen af omtrent het (verloren) contact met haar familie, waardoor geen geloof kan worden gehecht aan het feit dat verzoekster een alleenstaande vrouw is.

Verzoeksters relaas is ongeloofwaardig en kan als dusdanig geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin, noch van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

Van ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, zoals opgenomen in de definitie van de subsidiaire bescherming uit artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet, kan, met verwijzing naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) inzake artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM) slechts gewag worden gemaakt indien de slechte behandeling een "minimum level of severity" bereikt, waarvan de beoordeling afhankelijk is van alle omstandigheden van de zaak (zie EHRM, Ireland t. Verenigd Koninkrijk, 18 januari 1978, § 162). Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, [http://curia.europa.eu RvS](http://curia.europa.eu/RvS) 25 september 2002, nr. 110.626). Verzoekster verwijst ter zake naar de als bijlage aan haar verzoekschrift gevoegde informatie van o.a. Amnesty International en Human Rights Watch aangaande de algemene veiligheidssituatie, corruptie en (de situatie van) alleenstaande vrouwen in Nepal, doch slaagt er niet in deze informatie op zich te betrekken. Het verwijzen naar algemene informatie op zich volstaat niet om het hoger beschreven risico aan te tonen. Dit risico dient in concreto te worden aangetoond. Gelet op de ongeloofwaardigheid van haar relaas slaagt verzoekster daar niet in.

Artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Nepal, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Noch uit de informatie vervat in het administratief dossier, noch uit de door verzoekster bijgebrachte informatie blijkt dat er in Nepal sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Wat betreft het door verzoekster voorgelegde reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken aangaande Nepal merkt de Raad op dat dit reisadvies bestemd is voor reislustige Belgen en niet te beschouwen is als een richtlijn voor de diensten belast met het onderzoek van asielaanvragen.

Het feit dat de motieven aangaande de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

Deze vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Bijgevolg lijkt verzoekster niet aan te tonen dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Nepal."

1.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl. St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie.

Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

1.3.2. Artikel 39/59, §2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Ten aanzien van de verzoekende partij is dit een onweerlegbaar vermoeden. Naar analogie met de (vaste) rechtspraak van de Raad van State inzake artikel 4, vierde lid van het koninklijk besluit van 5 december 1991 tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State (RvS 16 juni 1998, nr. 74.288) mag ten aanzien van de niet verschijnende noch vertegenwoordigde verwerende partij worden aangenomen dat er het vermoeden geldt dat deze partij instemt met de vordering, maar dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er evenwel niet in alle omstandigheden toe gehouden is op dat vermoeden in te gaan. Dit zal met name niet het geval zijn wanneer hij tot de vaststelling komt dat de vordering duidelijk niet voldoet aan de ontvankelijkheids- of gegrondheidsvoorwaarden (zie G. DEBERSAQUES en F. DE BOCK, “Rechtsbescherming tegenover de overheid bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen”, Brussel, Vrije Universiteit Brussel, 2007, nr. 49).

1.4.1. *In casu* blijkt uit de bespreking hieronder dat aan de grondvoorwaarden niet is voldaan, omdat de verzoekende partij niet aantoont dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Nepal.

1.4.2. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 12 december 2013 opgenomen grond, betoogt de verzoekende partij dat bij het onderzoek naar de vrees voor vervolging inzake dossiers van Nepalese asielzoekers het vaak al mis loopt bij het onderzoek van de reisweg, met als gevolg dat het relaas ook wordt gehypothetheerd. Verzoekende partij wijst er op dat zelfs indien de reisweg niet wordt aangetoond het relaas en de vervolgingsfeiten onderzocht moeten worden. Voor het overige verwijst verzoekende partij naar haar verzoekschrift.

1.4.3. Verzoekende partij kan niet worden gevolgd. De Raad stelt immers vast dat het relaas en de vervolgingsfeiten wel degelijk zijn onderzocht zodat het betoog van de verzoekende partij feitelijke grondslag mist. Ook in de beschikking wordt ingegaan op het relaas en de vervolgingsfeiten die door verzoekende partij werden naar voor gebracht “(...) Verzoeksters algemene en allerm minst ernstige uitleg inzake de korte duur van het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaart, noch rechtvaardigt waarom zij thans in haar verzoekschrift opnieuw een andere versie geeft van enkele essentiële elementen in haar relaas, dan de versie die ze hieromtrent het laatst gaf tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal. Zo spreekt ze zich opnieuw tegen aangaande het al dan niet geheim karakter van haar beweerde relatie met R. A., oftewel de aanleiding van haar beweerde vervolgingsproblemen en dus de kern van haar relaas. Immers, waar ze thans oppert dat zij “hun relatie wel degelijk geheim hebben gehouden voor een aantal jaar en dit omdat zij vreesden voor hun families” verklaarde zij in strijd hiermee op het Commissariaat-generaal dat hun relatie nooit geheim was en de ouders van R. A. al snel op de hoogte waren van hun verhouding. Van een geheime relatie was, zo verklaarde ze ten aanzien van de commissaris-generaal, geen sprake.

Ook met betrekking tot het aantal mannen dat haar op 17 februari 2011 zou hebben benaderd en bedreigd, spreekt verzoekster zich opnieuw tegen. Immers, waar ze thans in de uitwerking van haar middelen van verweer laat gelden dat “een vriend van R. haar mee” lokte “naar vier à vijf mannen die haar bedreigden en stelden haar te verkrachten en te zullen vermoorden”, gaf ze eerder op het Commissariaat-generaal aan dat ze enkel met twee mannen problemen had, daar waar ze voorheen op de Dienst Vreemdelingenzaken echter had gesproken over in totaal een vijf à zestal personen. Verzoekster spreekt zich omtrent dit aantal ook in haar verzoekschrift zelf tegen. Bij haar feitenuiteenzetting spreekt ze immers slechts van “twee onbekende mannen” die haar bedreigden,

terwijl ze nadien in de uiteenzetting van haar middelen melding maakt van een vijf à zestal personen die haar die bewuste dag in februari zouden hebben bedreigd. Van een asielzoeker wordt echter verwacht dat hij/zij van bij de aanvang van en doorheen de gehele asielprocedure coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij/zij van meet af aan de concrete feiten die de aanleiding vormen van zijn/haar vlucht uit zijn/haar land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft. Verzoekster blijft hier echter geheel in gebreke. Ze legt geen enkel attest neer ter staving van eventuele medische problemen en/laat staan van het feit dat zij ten gevolge hiervan soms verward zou zijn en niet in staat om coherente verklaringen af te leggen. Ze maakte overigens tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal op geen enkel moment gewag van haar medische en beweerdelijk soms verwarde toestand, ook en zelfs niet wanneer de commissaris-generaal haar met de verschillende frappante tegenstrijdigheden in haar opeenvolgende verklaringen confronteerde, waardoor deze a posteriori-bewering allerm minst ernstig is. Alle vastgestelde tegenstrijdigheden vinden hun grondslag in het administratief dossier en hebben geen betrekking op details, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot het vertrek uit het land van herkomst. Met betrekking tot de door verzoekster geschetste situatie van alleenstaande vrouwen in Nepal en de door haar als bijlage aan haar verzoekschrift gevoegde informatie hieromtrent stelt de Raad vast dat verzoekster hier eerder met geen woord over sprak. Ze maakte tijdens haar gehoren op geen enkel moment ook maar enigszins melding van de problematiek van alleenstaande vrouwen in Nepal, doch kaart deze pas voor het eerst aan in haar verzoekschrift. Haar betoog hieromtrent is dan ook weinig ernstig. Bovendien legde zij, zo stelde de commissaris-generaal terecht vast, tegenstrijdige verklaringen af omtrent het (verloren) contact met haar familie, waardoor geen geloof kan worden gehecht aan het feit dat verzoekster een alleenstaande vrouw is. (...)” Verzoekende partij beperkt zich voor het overige tot de loutere verwijzing naar het verzoekschrift en betwist de grond van de beschikking niet.

1.5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg toont de verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Nepal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig januari tweeduizend veertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS